

terer jeg. Han vilde rette noget ved min Fremstilling af Forholdene i 1875—76, idet han sagde, at Højremindretallet her i Folketinget den Gang havde villet forhandle om en Indtægts- og Formueskat. Det ærede Medlem behøvede ikke at have rettet mig i den Henseende, thi det sagde jeg selv, jeg sagde, at i Sandhedens Interesse maatte jeg indrømme, at hernede i Folketinget var Højre villigt til en Forhandling, og der var ogsaa enkelte Medlemmer, der, hvad det ærede Medlem ogsaa gjorde opmærksom paa, stillede Ændringsforslag — dog ikke alle Højres Medlemmer. Det har sin Rigtighed. Til det ærede Medlem maa jeg dog bemærke, skønt det ikke er af stor Vigtighed, at naar jeg citerede et Vers og kom til at sige, at der i det Vers om Venstre stod, at det var en Forræderbande, saa staaer det der egentlig ikke, men der staaer, at Venstre var meget værre end en Forræderbande; det er det, der staaer.

Det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger) sagde i Gaar, at det forholdt sig lidt mærkeligt med Stillingen i 1875—76, thi der var jo andet i Vejen end denne Formue- og Indkomstskat. For det første var der det i Vejen, at de 15 Mill. Kr. til Flaaden skulde bevilges paa de aarlige Finanslove. Det tror jeg nu slet ikke saa meget var det, der var i Vejen, thi det var jo selvfølgelig, at de skulde ind paa de aarlige Finanslove. Dernæst mente han, at der var det i Vejen, at Kjøbenhavns Landbefæstning ikke var med, den vilde Venstre ikke gaa ind paa. Ja, men det kan jo umuligt have været i Vejen, den foreslog Regeringen jo slet ikke den Gang. Ordføreren oppe i Landstinget ved denne Lejlighed, Jonquières, sagde udtrykkeligt, at Kjøbenhavns Landbefæstning slet ikke hørte sammen med dette Forslag. Nej, det, der var Hovedsagen, var Stillingen til en Formue- og Indkomstskat, der var man nemlig Ministeriet følgagtig, og jeg tror ikke, at den Stilling var bleven forandret i nogen Maade, selv om man hernede havde givet sig til at forhandle med Mindretallet, som det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Scavenius) mente, at man burde have gjort, idet Ministeriet meget stærkt traadte op imod det Punkt om en Formue- og Indkomstskat, saa stærkt, at endogsaa Konseilspræsidenten, som var Finansminister, og som er den samme som det nu sidst kongevalgte Medlem af Landstinget, udtalte: „Selv om det skulde lykkes at tilvejebringe Enighed om

selve Forsvarsforanstaltningerne, vil Regeringen dog ikke kunne gaa ind paa, at Iværksættelsen af disse Foranstaltninger gøres afhængige af Vedtagelsen af en denne Sag utedkommende Lov“.

Saa stærkt udtalte Ministeren sig oppe i Landstinget. Det er jo tydelige og klare Ord, og han gjorde desforuden meget stærkt gældende, at vi havde slet ikke Brug for en saadan Lov, der var Penge nok i Statskassen, og da Folketinget blev opløst, blev det udtrykkelig udtalt i det kongelige Budskab, at der ikke kunde være Tale om at gaa ind paa den Ting. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger) skal jeg blot bede om at læse Rigsdagstidenden fra den Tid igennem, idet jeg skal minde ham om, hvad man kan læse i „Peder Paars“: Man meget lære kan af gamle Bøger, naar man med Flid dem ret igennem søger.

Den ærede Kultusminister har jeg ikke ret mange Ord at sige til. Det var nemlig det fornøjelige ved den Programtale, vi fik af den højtærede Konseilspræsident forleden Dag, at den jo aabenbart ganske satte den Paastand til Vægs, som Kultusministeren havde fremsat ovre i Odense, at Ministeriet sad og forberedte sig paa at indrette sig som Forsvarsministerium paa den Maade, at det vilde værne om Administrationen, idet den højtærede Konseilspræsident sagde, at Ministeriet havde baade Ret og Pligt til at deltage i Forhandlingerne her og i Lovgivningen. Og det er ogsaa rigtigt, Ministeriet har ogsaa Pligt dertil, men naar det er Tilfældet, og Ministeriet anerkender det, maa jo den højtærede Konseilspræsident sige til de Medlemmer af Ministeriet, som sidde og forberede sig paa alene at værne Administrationen og danne et Forsvarsministerium: Det er Pligtforsømmelse, mine Herrer, det kunne vi ikke have med at gøre! Og det laa tydeligt nok i den højtærede Konseilspræsidents Tale. Det var jo for saa vidt meget fornøjeligt; thi naar det Tidspunkt altsaa maatte komme, da Ministeriet siger til sig selv: Det er den eneste Opgave, der er Udsigt til, at vi kunne udføre, nemlig værne Administrationen, da maa det samtidig sige til sig selv: Men alene at blive ved det vilde være Pligtforsømmelse, og da kan man altsaa ikke tænke sig, at Ministeriet skulde standse ved at sige: Ja, saa blive vi ved det; det sker jo ikke.

Dernæst sagde den højtærede Kultusminister, at med Udtrykket, at Højre respekterede Øvrigheden, var slet ikke sigtet til Venstremænd, men derimod til Højre-